

Aș putea să arăt cum crește iarba

de Geo DUMITRESCU

E puțin ceea ce spun. Dar pot să spun orice.
Cred că pot să spun. Aș putea să arăt
cum crește iarba, cum se-nalță un zid,
cum se nasc cai de lemn
dintr-o iapă de lemn... Pot să spun...

– Ești dator! mi-au strigat. Spune!
Arată cum răsar stelele,
cum sângează negru pământul
străpuns până-n neagra-i aortă,
cum umblă gândurile aprinse sub frunți,
cum mor printre stânci neatinse vulturii,
arată cum coboară din arbori maimuțele
devenind oameni, ca să vâneze
maimuțe prin arbori...

Eu pot să spun orice, mă simt în stare,
Nu mi-e frică de gânduri, de vorbe.
Dar, uneori, asmuțindu-le în largul
văzduhului, ele se izbesc și revin amețite, căzând,
apoi se izbesc, încă o dată, mereu,
ca proastele muște lipsite
de ochiul adânc al depărtării...

Deschide fereastra! Dincolo de geam,
se văd spații întinse, case și oameni,
se văd mere legănate pe ramuri,
se văd grădinile mari ale țării,
ale Pământului,
în care zilnic trebuie să arunc
cu pietre și vorbe și pietre, astfel ca,
ridicându-le, să băgați de seamă, în fine,
și florile. Dar trebuie deschisă fereastra.

din *Nevoia de cercuri* (1966)

<https://poesisinternational.com/poemul-saptamanii-geo-dumitrescu/>